

België

0 km
Dag 0

*'Homegrown alligator, see you later.
Gotta hit the road, gotta hit the road.'*

George Ezra

Een zucht van opluchting vult de lege leefruimte. De laatste spullen zijn eindelijk verhuisd naar de zolderverdieping. Beneden wachten de ruimtes van ons eigen huis op nieuwe bewoners terwijl wij de komende zes maanden Maleisië, Thailand, Vietnam, Australië en Indonesië zullen verkennen. Het is bijna niet te geloven dat – na zovele intense weken van dromen, sparen, plannen, centen tellen en hertellen, reisbeurzen bezoeken, reisroutes samenstellen, vliegtickets boeken, inpaklijsten maken, schrik voor naalden overwinnen en vierdubbel checken of we wel zeker het hoogstnodige mee hebben – we morgen eindelijk kunnen vertrekken. Een tijdje weg uit de maalstroom van de tijd en de waan van alledag. Geen afspraken en vooral veel tijd om ja te kunnen zeggen. Ja tegen het leven. Ja tegen het onderweg zijn. Ja tegen al die toevallige ontmoetingen die er ongetwijfeld zullen komen. Ja tegen een intense, verbindende tijd als gezin.

Al onze bezittingen, samengebald in één kamer. Vreemd om te zien. Ik stel me al langer vragen bij de grootte van ons huis, maar het is pas door dit beeld dat ik nog beter inzie hoe groot onze woning werkelijk is. De komende maanden zullen we het wellicht moeten stellen met een kamer vergelijkbaar met die waar nu onze spullen gestockeerd staan.

Toch is dat een fijn vooruitzicht. Eén grote valies voor het hele gezin. Geen gedoe over welke schoenen voor welke gelegenheid. Een paar gesloten schoenen en een paar sandalen, klaar en duidelijk. Vier T-shirts. Elke dag keuze uit oranje, grijs, groen of rood. In Azië zal alles te koop zijn voor het geval dat...

Met deze decadente gedachte daal ik de trap af. Nog voor ik beneden ben denk ik al verder aan hoe het straks zal lopen als we hier de deur voor een tijdje achter ons dichttrekken. Aan hoe de volgende bewoners zich hier zullen nestelen. Na tien jaar geven we de sleutels van onze burcht uit handen. Misschien zullen ze net als wij vloeken op de kleine mankementen die in de loop der jaren ontstaan zijn. Van die dingen waarvan je zegt dat je ze ooit eens moet aanpakken, waarna je doorloopt en ze na een tijdje zelfs niet meer opmerkt. Alles went. Dat haast iedereen zo'n lijst heeft in zijn huis is voor mij een troostende gedachte. Als ik dan toch een voorbeeld moet geven kies ik er de loshangende kapstok in de badkamer uit. Ik loop terug naar boven en ruk hem in laatste instantie van de muur. Probleem opgelost. We hebben er alles aan gedaan opdat de nieuwe bewoners het hier naar hun zin zouden hebben. Ik twijfel er verder niet aan dat dat ook zo zal zijn.

Het is tijd om de kinderen af te halen van school. Vanavond slapen we bij mijn schoonmoeder. Voor de gelegenheid is de feesttafel er gedekt. Vol-au-vent met frietjes. Het moet gezegd: niemand maakt betere vol-au-vent dan mijn schoonmoeder. In mijn ogen is het feest. In haar ogen niet. Het is wellicht niet gemakkelijk voor de thuisblijvers om ons te zien vertrekken. We beloven nochtans geen onnodige risico's te nemen, goed voor elkaar te zorgen en zeker niet mee te gaan met Thaise ladyboys. Wij zullen onze kinderen de komende maanden van dichtbij zien opgroeien, dag voor dag. Zij zullen ons missen. Gaston brabbelt zijn eerste woorden. Wellicht spreekt hij zinnen bij zijn terugkomst. De vrees om niet meer herkend te worden is groot, maar begrijpelijk. Toch gunt onze familie ons dit avontuur en dat voelen we. Dus we klinken op mooie, onvergetelijke avonturen en een behouden reis. De kinderen krij-

gen nog een tastbaar cadeau. Een strandbal in de vorm van een wereldbol. Het eerste object voor het levend leren is een feit. Het zal later nog vaak van pas komen om te duiden waar we vandaan komen. Nu is het vooral foeteren: waar in de bagage krijgen we dit er nog bij?

Aan het eind van de avond spreken we af dat er bij onze terugkomst opnieuw vol-au-vent met frieten op ons zullen wachten. Dan zal de denkwijze in verband met feestvieren omgekeerd zijn. Niemand kon toen al vermoeden dat dit sneller dan gepland zou zijn, en dat er geen vol-au-vent met frieten geserveerd zouden worden. Het zou voor niemand feest zijn. Integendeel.

De combinatie van Belgisch bier en de overvloed uit de Vlaamse keuken maakt me slaperig. We stoppen de kinderen onder de wol en gaan ook slapen. Het is al veel te laat, maar het begin van een avontuur vier je niet elke dag.

Helaas wordt het een helse nacht. De zenuwen hebben de kinderen te pakken. Gaston wordt om de haverklap wakker. Hunkerend naar moedermelk. Hoe jong ook, hij voelt de veranderingen die op til zijn. Gust heeft een onverklaarbare pijn aan de wang. Het zal toch niet waar zijn dat dit een acute tandontsteking of iets dergelijks is? Toch niet de avond voor het vertrek! Met Fons waren we vandaag al preventief naar de dokter geweest wegens een verraderlijke hoest. Geen risico's meer. Vals alarm. 'Dringend nood aan een exotisch klimaat', had de dokter al lachend gezegd.

In medische zaken ben ik ronduit slecht, ondanks mijn verplichte jaarlijkse E H B O-cursus. Een wonde ontsmetten – zowat wekelijks met drie ravottende onverschrokken jongens – is al meteen een hele klus. Laat staan dat ik weet in welk

flesje het ontsmettingsmiddel te vinden is. Neen, het ligt me niet. Al dat gedoe met zalfjes, hoestsiropen, poepsnoepjes en andere ontstekingsremmers. En al zeker niet in het midden van de nacht. Maar deze keer is het anders. Zelfs ik begrijp dat er iets anders aan de hand is. Van een abces is hier geen sprake. Het hartstochtelijk wenen neemt gradueel af en Carolien en ik proberen om beurt voorzichtig te vragen wat er aan de hand is.

Uiteindelijk rolt het met horten en stoten uit zijn mond. ‘Ik, ik, ik, ga, ga, ga, mijn, mijn vriendjes en familie zo hard missen.’ Slik. Het hartstochtelijk gehuil begint van voor af aan. Zucht. Troostende woorden en begrip dragen aanvankelijk weinig bij.

En daar is het dan – voor de eerste, maar zeker niet de laatste keer – midden in de nacht: het schuldgevoel. Het cliché van de twee stemmetjes. De kinderen hebben hier niet om gevraagd. Wij droomden dit avontuur bij elkaar, stippelen ons en hun pad uit en het is logisch dat we hen hierin meenemen. Aanvankelijk leken ze dolenthousiast, maar dat kwam wellicht door de gedachte dat er elke dag kon gezwommen worden. Nu dringt ook voor hen stilaan de realiteit door. Het is normaal dat ze ons de komende tijd misschien niet blindelings gaan volgen, ondanks al onze goede bedoelingen.

Ik jaag mijn eigen demonen weg met de gedachte dat ze er enorm veel voor in de plaats zullen krijgen en dat dit onvergetelijk wordt. Carolien luistert en knikt. Ze neemt onze zoons hoofd liefdevol tussen haar handen. Haar troostende gebaren werken louterend. Ergens ben ik vertederd door dit moment. Het is goed om te weten dat hij met zijn beslommeringen bij